

Lucia Verona

Moartea vine la premieră

Seria Stella Marian-Harrington 3

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din
carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor, nr. 5, București

email: editura@tritonice.ro

www.tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERONA, LUCIA

Moartea vine la premieră / Lucia Verona. - Ed. a 2-a. - București :
Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-440-2

821.135.1

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: octombrie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

LUCIA VERONA

MOARTEA VINE LA PREMIERĂ

Seria Stella Marian-Harrington 3

EDIȚIA A DOUA

București 2019

LES CONTES D'HOFFMANN (POVESTIRILE LUI HOFFMANN)

Operă fantastică

Muzica – Jacques Offenbach

Libretul – Jules Barbier

Dirijor — Jean-Baptiste Mertaud

Regia: Filippo Burgdorfer

În rolurile principale:

Hoffmann – Paolo Vernini

Stella, Olympia, Antonia, Giulietta – Stella Marian-Harrington

Lindorf, Coppélius, dr. Miracle, Dapertutto – Egor Alimanov

Andrès, Cochenille, Frantz, Pittichinaccio – Manuel Nuñez

Muza/Nicklausse — Frédérique Delaunay

În alte roluri:

Lordul Peter Harrington

Anticarul, despre care aflăm multe, dar e mai bine să nu știm nimic

Gervais, violonist în orchestra Operei

Althauer, Lombardi, Bianchino, Mink, Barry, Öberg, Molgaard, critici muzicali

Rodica, Agata și Carmen, prietenele Stellei

Impresarul Stellei, un om care suportă multe

Cîntăreți, instrumentiști, coriști, mașiniști, recuziteri, cabinieri, chelneri, recepționeri, cameriste, detectivi, polițiști, șoferi, portari, anticari, pescari, un numeros și entuziast public

Toate personajele și întâmplările din această carte sînt imaginare. Îi rog, de aceea, pe numeroșii mei cititori, să nu încerce să identifice în lumea reală spectacolele, cîntăreții, dirijorii, regizorii și criticii muzicali din roman. Desigur, Opera Bastille există. Există și Interpolul, chiar dacă procedurile acestei organizații sînt diferite de cele din carte.

PROLOG

Aprilie

— Aaaaa! Aaaaaaaa! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!
Aaaaaa aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Țipătul se auzi pe tot etajul, în toate camerele, deși hotelul își făcea un titlu de glorie din izolația fonică, alături de calitatea produselor de patiserie de la micul dejun, varietatea cocteilurilor servite de barul din hol, restaurantul cu vedere panoramică de la ultimul etaj și lista clienților celebri. Cîteva capete speriate, altele doar curioase, apărură pe la uși; un chelner care adusese micul dejun într-o cameră apropiată și un angajat în uniformă cu fireturi care cărase niște bagaje la același etaj ajunseră înaintea tuturor la sursa țipătului: o cameristă tînă, cu chipul măsliniu desfigurat de spaimă, înțepenită în ușa unui apartament. Continua să țipe din inerție, nu se putea opri. În spatele ei, în baie, se zăreau părul blond, fruntea palidă și ochii ficși, fără viață, ai unei femei. Și sînge. Mult sînge.

În cele din urmă țipătul încetă. Veni șeful securității hotelului, apoi managerul, apoi poliția, iar Rosita (acesta era numele cameristei) trebui să povestească fiecărui nou-venit, printre suspine, lacrimi și cîte un *pobre señora* sau *Santo cielo*, cum descoperise cadavrul.

Avionul plecase din Londra cu aproape trei ore întârziere, așa că Stella Marian-Harrington sosi la New York abia pe la ora prânzului. Nu mai avea timp să se odihnească după zbor. În drum spre hotel, Jim, factotumul biroului newyorkez al impresarului ei din Milano, care o așteptase cu limuzina la aeroport, o puse la curent cu cele întâmplate. Vorbea mult, inutil, pentru că nu spunea nimic în plus față de ce apăruse în presă. Stella urcă în cameră doar cât să-și schimbe rochia și pălăria, apoi, cu aceeași limuzină, plecă spre cimitir.

Murise Linda Gallo, o mezzosoprană celebră, o veritabilă legendă, cum le plăcea jurnaliștilor să spună. Sinucidere, din câte se auzise. Fusesse găsită fără suflare în baie, cu venele tăiate.

Stella, în negru, asista la înmormântare. Fuseseră prietene, nu chiar intime, nu se vizitau, dar când se întâlneau stăteau cu plăcere de vorbă, se ajutau la nevoie. Nu părea nevrotică, nu era depresivă, nu avea mai multe toane și capricii decât altele... Surprinzătoarea sinucidere – dacă asta era, nu se putu abține să gândească Stella – întrerupea un șir de spectacole de mare succes cu *Carmen* la Metropolitan Opera.

Era puhoi de lume, Stella răspunse vag unor saluturi și se îndreptă spre locul în care o zărise pe tânăra soprană Anita del Fiore. Se împrieteniseră cu doi sau trei ani în urmă, într-un moment pe cât de greu, pe-atât de bizar, acea luare de ostatici¹ de pe coasta Mării Adriatice al cărei scop real îl aflaseră foarte puțini. De atunci nu se mai întâlniseră. După încheierea ceremoniei, plecară împreună. Stăteau în același hotel. Nu era o coincidență. Mulți cântăreți celebri locuiau acolo când veneau să cînte la Metropolitan Opera. Acolo locuise – tot acolo fusesse găsită moartă – și cea pentru a cărei înmormântare traversase Stella Atlanticul.

¹ Vezi romanul „Crime la festival” de aceeași autoare, apărut la Tritonic.

Se așezară să bea o cafea la o masă în holul hotelului și Anita îi povesti Stellei despre spectacolul *Carmen*, în care ea cînta rolul Micaëlei.

— Totul era atît de frumos, atît de bine... Repetițiile au mers perfect, premiera a fost un succes enorm, spectacolele următoare la fel. Toți criticii au scris entuziasmați despre ea, doar unul a avut mici obiecții, mă rog, nu chiar mici, s-a legat de vîrsta ei., Linda a fost mai degrabă amuzată decât supărată. Și acum... Nu pot să înțeleg. Și nu știu ce va fi cu noi. Spectacolul de alaltăieri a fost suspendat, cel de azi la fel, direcția teatrului încă nu s-a hotărît dacă să aducă pe altcineva în rolul principal sau să renunțe la restul de spectacole.

— Sau poate încă n-au găsit o mezzosoprană corespunzătoare, care să poată veni peste noapte, presupuse Stella. Dar ea... ce s-o fi întâmplat? S-a găsit vreun bilet, o scrisoare care să explice...?

— Nu, se pare că nu.

— Era deprimată? Știi că i-a murit soțul, dar asta s-a întâmplat cu niște ani în urmă.

— Deprimată? Dimpotrivă, zise Anita. Era în mare formă, a făcut un rol excepțional, arăta superb pe scenă cu peruca neagră, cînta perfect, cu bisuri la Habanera și la Seguidilla. Și ce temperament! Dansa ca o fetișcană de douăzeci de ani! Deprimată? Nu, părea mai degrabă fericită. Își găsisese și un *boyfriend*...

Cele două femei discutau în italiană, dar Anita folosisese termenul anglo-american. De ce oare?

— A, da? Cine? Îl știi?

— Vag. Un bariton din cor. Cu vreo cincisprezece ani mai tînăr decât ea, poate chiar douăzeci. Frumuseț, foarte romantic, îi aducea orhidee în fiecare zi, o ducea la plimbare cu barca în Central Park, o invita la 21, la Sardi's, la Chef's Table, Eleven Madison Park, mă rog, toate restaurantele la modă.

— Hm, nu știam că la Met coriștii au salarii atât de mari. Sau plătea ea?

— Știu, nu cred...

Trei bărbați se apropiau de masa lor. Stella schimbă vorba, întrebând-o pe Anita despre fiul ei Enrico. Era subiectul preferat al tinerei cîntărețe.

— E foarte bine, sănătos, grazie Dio, mai are un an și merge la școală.

Cei trei, care se îndreptau spre bar, se opriră lângă masa unde ședeau divele, pentru a le saluta. Pe doi dintre ei Stella îi cunoștea de ani de zile, erau critici muzicali dintre cei mai importanți, un austriac și un italo-american, care nu pierdeau nici o premieră importantă, chiar dacă erau nevoiți să zboare douăzeci de ore pentru asta. Al treilea, mult mai tânăr, era Jean-Baptiste Mertaud, dirijorul spectacolului *Carmen*, un francez care se repezi s-o salute pe Anita cu un „Ma chère Micaëla!” și s-o pupe pe obraji. Apoi se întoarse ceremonios spre Stella, care nu cîntase niciodată sub bagheta lui și acum îl vedea prima oară:

— *Chère madame*, am toată admirația pentru dumneavoastră și abia aștept stagiunea viitoare, cînd știu că vom lucra împreună, spre marea mea bucurie.

— A, da, „Povestirile lui Hoffmann” la Opera Bastille. Va fi o plăcere și pentru mine.

— Veți cînta, desigur, rolul Olympiei, nu mă îndoiesc că va fi o interpretare magistrală, intră în vorbă unul dintre critici, Don Lombardi, un bărbat nu prea înalt, cam gras, care purta un papion cu picățele.

— Sau poate cîntați toate patru rolurile, zise Georg Althauer, criticul vienez, cu un zîmbet șiret. Și el purta papion, dar fără picățele, de culoarea vișinei putrede.

— Poate, răspunse soprana și zîmbi la rîndul ei. „Oare papionul e iar la modă sau e un fel de uniformă a criticilor?” se întrebă ea amuzată. Dar spuneți-mi, *maestro*, se întoarse ea imediat spre dirijor, ați găsit o mezzosoprană care să preia rolul din *Carmen*?

— Nu pot să spun nimic deocamdată, sper să aflăm pînă diseară o veste bună.

Seara, într-un salon de la primul etaj al hotelului, avu loc un soi de parastas, de fapt mai degrabă o petrecere în memoria dispărutei, într-un cadru restrîns, numai colegii din distribuție, cîțiva oficiali de la Metropolitan, Stella, invitată de dirijor și alte cîteva persoane – vreo șase critici muzicali, inclusiv cei doi pe care îi întîlnise Stella după amiaza și trei sau patru reporteri. Evenimentul începu sobru, cu discursuri și lacrimi, dar după cîteva pahare se auziră rîsete, iar cînd managerul de la Met anunță că rolul lui Carmen va fi preluat de Marisa Vario-Sanchez, o cîntăreță în plină ascensiune, originară din Argentina, tristețea participanților se risipi. Toți discutau de Marisa, cei care nu o cunoșteau erau curioși, cei care cîntaseră deja cu ea povesteau și toată lumea părea fericită că seria de spectacole va continua. Numai un tânăr, îmbrăcat complet în negru, rămase posomorît. Anita del Fiore îi aruncă o privire Stellei, care înțelise că tînărul este acel *boyfriend* despre care vorbiseră după amiaza. Un băiat frumos, de vreo 25 de ani, cu fața schimonosită ca o mască tragică. Stătea deoparte, nu intra în discuție cu nimeni, iar cînd unul dintre critici îl întrebă ceva, răspunse scurt, parcă în silă. Stellei i se păru exagerată durerea tînărului, jucată chiar. „Dar poate sînt eu prea suspicioasă”, își spuse ea.

Anita se retrase devreme, se anunțase o repetiție pentru a doua zi dimineața, spectacol seara, voia să se odihnească. Își luă rămas bun de la Stella:

— *Arrivederla, ci vediamo nel mese di agosto a Verona.*

— *Arrivederci, cara.*

În luna august urma să cînte împreună cîteva spectacole cu *Zauberflöte* la Arena di Verona, Stella ca Regina Noptii, iar Anita în rolul Paminei.

Stella mai rămase o jumătate de oră, conversînd lejer cu toată lumea. Apoi urcă și ea în cameră. Obosită după

un zbor destul de lung și o zi grea, credea că va adormi imediat. Dar câteva întrebări nu-i dădeau pace. Oare fusese într-adevăr sinucidere? Nimeni nu părea să pună la îndoială acest lucru și totuși... De ce să se fi sinucis Linda? O boală fatală? O veste proastă? Dar ce veste ar fi putut s-o deprime atât de mult? Și cum de n-a lăsat o scrisoare? De ce au înmormîntat-o atât de repede și de ce la New York și nu acasă la ea, în Canada? Scoase din valiză tableta și citi pe internet tot ce găsi despre moartea Lindei Gallo, fără să găsească răspunsuri. „Rosalind Mary Galloway, cunoscută publicului de operă din întreaga lume ca Linda Gallo, ne-a părăsit în mod dramatic. Vocea ei amplă și plină de culoare...” „Nu și-a revenit după moartea soțului ei, reporterul canadian dispărut în plină glorie, acum trei ani, în urma unei boli necruțătoare”. Bla, bla, bla.

Stella tresări. Scrisoarea ca scrisoarea, dar Linda nu putea să se sinucidă, Era catolică practicantă, mergea în fiecare duminică dimineața la liturghie... nu, imposibil să se fi sinucis.

A doua zi dimineață, la prima oră, făcu exact ceea ce soțul ei i-ar fi spus să nu facă: sună la NYPD și, cînd reuși să ajungă la detectivul care ancheta cazul ei, îi spuse, după ce se prezentă:

— Scuzați-mă, poate vorbesc în plus, dar știți că Linda Gallo era romano-catolică?

— Nu știam! răspunse vocea. Este o informație extrem de importantă. Sînteți sigură?

— Da, foarte sigură.

— Este adevărat că avea un mic crucifix în cameră, dar mai avea și un Buddha și,,

O altă voce preluă discuția. N-ar putea doamna Stella Marian-Harrington să ajungă la sediul poliției?

Nu, din păcate, nu putea, trebuia să ajungă la aeroport, avea un avion la ora prînzului.

Mai

Se adunaseră pe o insulă din Mediterana, o insulă mică, stîncoasă, ai cărei locuitori trăiau din pescuit și turism. Mare lucru nu păreau să cîștige, pentru că singurele atracții erau câteva ruine greco-romane, o grotă de oarecare interes și portul fortificat din secolul al XVI-lea, ca și, desigur plaja cu nisip roz, presărată cu umbrele de soare. Turiștii, cazați în singurul hotel de pe insulă, aveau la dispoziție trei cafenele și două restaurante pescărești, grupate în zona portului. Mai existau două sau trei cîrciumi, frecventate aproape exclusiv de localnici. Hotelul, o construcție destul de recentă, cu 60 de camere luxoase, ar fi meritat fără doar și poate cinci stele, dacă proprietarul lui ar fi fost interesat de acest lucru. Nu era. Hotelul nu apărea pe nici un site, pe nici o listă a vreunei agenții de turism. Totuși, era întotdeauna plin, în orice anotimp. Vedete de la Hollywood care voiau să scape de paparazzi, șefi de stat călătorind incognito, miliardari dornici de discreție, care nu aveau încă o insulă personală, găseau aici o oază de liniște.

Din cînd în cînd însă, hotelul era gazda unor reuniuni atât de secrete încît nici nu se știa că au avut loc. Așa cum nu se știa ce căuta în zonă, în aceste ocazii, o navă militară ancorată în larg, dar destul de aproape de țărm pentru a descuraja orice tentativă de pătrundere ilegală pe insulă sau, Doamne păzește, un atac armat.

De această dată, hotelul era plin de polițiști. Veniseră comandanții polițiilor din multe țări europene, din cele două Americi, ba chiar și din Australia, criminaliști, profileri, analiști, experți, cîțiva investigatori privați, era și FBI-ul, și Interpolul și Europolul. Exista o singură notă discordantă, o singură persoană care, aparent, nu avea ce căuta acolo.

La începutul lunii mai, Stella Marian-Harrington primise, prin intermediul impresarului ei din Milano, o invitație foarte tentantă. O săptămână pe o insulă din Mediterana, ca oaspete de onoare al unei importante reuniuni internaționale organizate de fundația Mare Blu. Părea prea frumos: nici măcar nu i se cerea să cînte, doar să fie acolo. Lordul Peter Harrington era și el inclus în invitație.

— Nu-mi place cum sună. O insulă minusculă, abia am găsit-o pe hartă. O reuniune internațională neprecizată. O fundație de care n-a auzit nimeni. Cine știe ce capcană o fi, zise lordul.

— Ahahaha! De ce ar fi o capcană?

Lordul dădu cîteva telefoane, făcu vreo două vizite.

— N-am aflat mare lucru, nimeni nu știe sau nu spune despre ce e vorba acolo, dar fundația pare serioasă. Organizează reuniuni politice la vîrf, mai ales pe probleme de securitate.

— Și ce să caut eu acolo? Dar să mergem, o săptămână la soare nu mi-ar strica, spuse Stella. Era obosită după o stagiune grea, iar pînă la vacanță mai erau două luni. Și avea atît de rar prilejul să meargă în vacanță cu Peter...

Hotelul era, într-adevăr, tot ce se putea imagina în materie de lux și de confort.

În prima zi, Stella, nu foarte în formă după drumul cu elicopterul care îi adusese pe insulă, preferă să sară peste masa de prînz și rămase în cameră – de fapt un apartament imens, cu o terasă plină de leandri înfloriți. Lordul, în schimb, coborî să vadă lumea, să bea un *single malt* la bar și să mănînce. La întoarcere, îi spuse chicotind Stellei:

— Ai să întâlnești o mulțime de cunoscuți aici!

— Pe cine?

— Nu-ți spun, să nu-ți stric surpriza.

Seara, Stella se simțea mai bine și coborî la dineul de bun venit. Nu știa la ce să se aștepte. Abia intră în salon, că se apropie de ea comisarul Zorniceanu, urmat de comisarul Drankovic, de șeful poliției din Amsterdam ... Asta era surpriza de care vorbea Peter. Fusesse invitată la o reuniune internațională a polițiștilor!

— Ahahahahahaha!

Primi și ordinea de zi, pe care o studie mai tîrziu în cameră, împreună cu Peter.

— Ia te uită, totul este despre criminali în serie... Aaaah! Prima sesiune: „Moartea la operă”. Dar ce criminal în serie o fi și de ce n-am știut de el pînă acum?

— Deci, de asta te-au invitat. Consultant de specialitate, rînji lordul.

A doua zi, imediat după micul dejun, Stella și lordul se prezentară, disciplinați, la conferință.

Dar ce serie neagră pentru cîntărețele de operă! Își zise Stella după ce primul vorbitor prezentă faptele.

Cîte una la Sydney, New York, Los Angeles, Sao Paulo, Viena, Sankt-Petersburg, Bruxelles, Berlin, Amsterdam, Chicago, Paris și Barcelona, trei în Italia, la Milano, Veneția și Roma și două în Anglia — Londra și Glyndenbourne. Toate astea în aproximativ cincisprezece ani.

Unele, cele mai multe, fuseseră doar jefuite. Spargeri în casele lor sau în camerele de hotel și toate bijuteriile furate. Altele avuseseră ghinionul să se întoarcă mai devreme acasă. Ori poate că asasinul le aștepta. Una mai era și acum în spital, alta avusese parte de funeralii naționale. Cinci dintre victime fuseseră găsite în baie, cu venele tăiate.